

Prelāta vēstule (jūlijs 2009)

Šā mēneša vēstulē monsinjors Havjērs Ečevarija mūs aicina pateikties Dievam par dāvanu, kas ir katrs priesteris, jo "priesterība ir Jēzus Sirds mīlestība".

27.11.2010

Mani dārgie bērni, lai Jēzus sargā
manas meitas un manus dēlus!

Sakarā ar pavisam nesenajiem sv.
Hosemarijas svētkiem mana sirds un
prāts vēršas pie mūsu Tēva un es

vēlētos griezties pēc viņa
aizbildniecības tik pat bieži un ar vēl
lielāku intensitāti. Apdomājot viņa
kā priesterparaugu, viņa ārkārtīgi
cildeno atbildi uz to, ko mūsu Kungs
viņam parādīja 1928.gada 2.oktobrī,
mēs atkal no jauna atklājam, kāds
neaptverams iedarbīgums piemīt
svētam priesterim. Cik bieži viņš
mums netika teicis, ka priesteri
nekad netiek glābti vieni: viņus
vienmēr pavada pulks dvēseļu! Tādēļ
mums vajag nenogurstoši lūgties par
šo Kristus kalpu svētumu, lai sevi
pilnīgi atdodot šai kalpošanai un esot
uzticīgi savam aicinājumam, viņi
ceļu uz Debesīm atvērtu ļoti
daudzām dvēselēm.

Šis pārdomas man atkal un atkal nāk
prātā šajās pirmajās Priesterības
gada nedēļās, ko Pāvests ievadīja
19.jūnijā, Vissvētākās Jēzus Sirds
svētkos. Romas Pāvests savā homīlijā
teica, ka " kaut arī patiesība ir tā, ka
Jēzus uzaicinājums *palieciēt manā*

mīlestībā (sal. Jņ 15, 9) adresēts visiem kristītajiem cilvēkiem (...), attiecībā uz mums, priesteriem, šis uzaicinājums izskan ar jo lielāku spēku; it īpaši šajā vakarā, svinīgajā Priesterības gada atklāšanā, ko esmu izsludinājis sakarā ar svētā Arsas prāvesta nāves 150.gadadienu."[1]

Neizmērojamās mīlestības uz Dievu un neapslāpējamas dedzības dvēseļu pestīšanas darbā dēļ Sv. Jānis Marija Vianejs ir iesvētīto Dieva kalpu aizbildnis un paraugs. Es varu apliecināt, ka mūsu Tēvs vērsās pie viņa ar lielu mīlestību vienmēr, kad viņam bija izdevība būt Arsā, lai viņu pagodinātu un uzticētu viņa aizbildnībai priesteru svētumu un Opus Dei attiecības ar diecēžu bīskapiem. Lūgsim arī mēs viņam to pašu turpmākajos mēnešos.

Katoliskās Baznīcas Katehismā ir ietverts svētā Arsas prāvesta izteikums ko šajās dienās citēja

Benedikts XVI: *Priesterība - tā ir Jēzus Sirds Mīlestība.*[2] Kāda milzu patiesība ir ietverta šajos vārdos! Pāvests iesaucās: "Kā gan iespējams bez savīlņojuma atcerēties to, ka mūsu priesteriskās kalpošanas dāvana nāk tieši no šīs Sirds? Kā gan mēs, priesteri, varētu aizmirst, ka esam ordinēti, lai pazemīgi un cienījami kalpotu vispārējai ticīgo priesterībai? Baznīcai un pasaulei ir nepieciešama mūsu misija, kas prasa pilnīgu uzticību Kristum un nemitīgu vienību ar Viņu."[3]

Aicinājums uz priesterību ir īpaša Dieva dāvana cilvēcei, lai Pestīšanas augļi dvēseles varētu sasniegt visos laikos un visās vietās. Mūsu Tēvs, pats par sevi saprotams, to milzīgi novērtēja. Izteiksme: *Hosemarija, priesteris*, ganviņa izteikumos mutiski, gan rakstos ieguva īpašu rezonansi. "Priesterība ir lielākais, kas pasaulē ir," viņš sacīja. "Mums pietiek tikai iedomāties par to, kāds

tas ir brīnums, ļaut Jēzum nonākt uz Zemes katru dienu. Mūsu Debesu Māte, kura mums ļoti jāmīl, jo lielāks par viņu ir tikai Dievs, ienesa mūsu Kungu pasaulē tikai vienreiz: *fiat mihi secundum verbum tuum!* (Lk 1, 38)."[4]

Tajā pašā laikā, kā tas redzams no rezultāta, kā arī Opus Dei specifiskās misijas dēļ, mūsu Dibinātājam bija milzīga cieņa arī pret ticīgo laju kristiešu aicinājumu. Ne velti taču Kungs izvēlējās viņu, lai pasaulē atklātu Darba ceļu, *ceļu uz svētumu caur profesionālo darbu un kristiešu ikdienas pienākumu pildīšanu*. [5] Jau pagājušā gadsimta trīsdesmitajos gados, kad vispārējais aicinājums uz svētumu un apustulātu tik tikko tika pieminēts (tas faktiski bija pilnīgi nezināms), Sv. Hosemarija cilvēkiem, kas bija saistīti ar viņa priesteru darbu, parādīja, cik cienījams ir kristiešu aicinājums, un palīdzēja viņiem atklāt Kristības garīgās

bagātības, starp citām faktu, ka visi kristieši, gan vīrieši, gan sievietes, piedalās vienā Kristus priesterībā, ka viņiem visiem ir priesteriska dvēsele; un ka tādēļ viņiem, tāpat kā priesteriem, no visa spēka ir jātiecas uz svētumu un savās sirdīs jāvairo dedzība, lai piedalītos dvēseļu atpestīšanā.

Līdz pat dzīves beigām šis bija viņa pastāvīgais refrēns, vienmēr ar jauniem iemīlējušās dvēseles toņiem. Vēl tajā dienā, kad viņš devās uz Debesīm, tikšanās laikā ar savām meitām, viņš no jauna apliecināja: "Jums ir priesteriska dvēsele, to es jums vienmēr atgādinu, kad atnāku šurp. Arī jūsu brāļiem - lajiem ir priesteriska dvēsele. Tieši ar šo jūsu priesterisko dvēseli jūs varat un jums vajag mums palīdzēt. Un ar Dieva žēlastību un ordinēto priesterību (mūsu Darba priesteru priesterību) mēs veiksīm efektīvu darbu." [6]

Sv. Hosemarija savos rakstos un tikšanās reizēs ar ticīgajiem visdažādākajās vietās izskaidroja šo mācību ar konkrētiem piemēriem, kas mudināja cilvēkus praktizēt kopīgo priesterību. Piemēram, 1970. gadā, atbildot uz jautājumu par šo tēmu, viņš paskaidroja: "Mēs visi piedalāmies Kristus priesterībā. Un es nesaku kaut ko jaunu, jo Sv. Pēteris rakstīja to pašu (sal. 1 Pēt 2, 9). Jums visiem ir ķēnišķīgā priesterība. Man papildus tai, jo esmu priesteris, ir ordinētā priesterība. Un šī ķēnišķīgā priesterība dara mūs par izredzēto cilti, par svēto tautu, par Dieva tautu. Vai tu to apzinies?

"Ja tu esi daļa no Dieva tautas, no svētās tautas, ko Viņš ir izredzējis, tev jābūt Dieva tiesību un cilvēku tiesību aizstāvim. Tu būsi labs pret visiem; kad tu veic darbu, kas tev ne pārāk patīk, tu darīsi to mīlestības dēļ, Jēzus Kristus mīlestības dēļ, jo tā

ir Viņa griba. Un tu to darīsi arī, domājot par visu cilvēci. Lūk, dažas no ķēnišķīgās priesterības, par kuru runā Sv. Pēteris, sekām."[7]

Otrais Vatikāna Koncils, skaidrojot saistību starp ordinēto priesterību un ticīgo kopīgo priesterību, apliecināja: "Šīs abas priesterības atšķiras ne tikai pēc pakāpes, bet arī pēc būtības, lai gan tās viena ar otru ir saistīta un katra savā veidā ir līdzdalīga vienā Kristus priesterībā. Svētās varas spēkā, kas piešķirta ordinētam priesterim, viņš māca un vada priesterisko tautu; darbojoties Kristus personā sagatavo Euharistisko upuri un tautas vārdā upurē to Dievam. Bet ticīgie savas ķēnišķīgās priesterības spēkā, līdzdarbojas Euharistijas upurī. Viņi īsteno savu priesterību, saņemot sakramentus, lūgšanā un pateicības aktos, liecinot ar svētu dzīvi, caur pašai dziedību un darbīgu mīlestību."[8]

Kalpot ticīgajiem, darot iespējamu un atvieglojot viņu kopīgo priesterību, kas saņemta caur Kristību, ir priesteru patiesais un īpašais uzdevums. Tāpēc ir nepieciešams, lai tie no mums, kas ir Kristus kalpi, pieliktu visus spēkus, lai atbilstu tai milzu dāvanai, ko esam saņēmuši. Tiešā kontekstā ar to sasaistās Priesterības gads, kas nule ir aizsācies.

Lai aicinājums uz svētumu un apustulātu dziļi iesakņotos ticīgo laju dzīvēs un nepaliktu tikai vārdi, priesteris darbs ir nepieciešams. Tikai viņš ir skolotājs, kas ar svētu autoritāti sludina Dieva Vārdu. Tikai priesteris Grēksūdzes sakramentā var dot Dieva piedošanu un kā labais gans vadīt dvēseles pa ceļiem, kas ved uz mūžīgo dzīvi. Tikai priesteris ir saņēmis varu Svētajā Misē konsekrēt Kristus Miesu un Asinis, ieņemot Viņa vietu, lai caur to visi ticīgie varētu veidot personisku un

tiešu kontaktu ar Lieldienu
Noslēpumu un pieņemt Svēto
Komūniju, kas nepieciešama kā
dvēseļu barība to pārdabiskajā ceļā.

Šie ir labi iemesli, kas mūs mudina
lūgties, lai priesteri būtu uzticīgi savā
kalpojumā. Ir teiciens, ka priesteriem
ir tādi ļaudis, kādus viņi ir pelnījuši,
un arī ticīgajiem ir tādi priesteri,
kādus viņi ir pelnījuši. Tāpēc mums
īstā Svēto sadraudzībā katru dienu
jālūdzas par priesteriem un tautu. Ar
mūsu ikdienas cīņu mums jālūdz
Kungs par mūsu personisko svētumu,
lūdzot tāpat kā lūdz ticīgie
Latīņamerikā: *Kungs, dod mums
svētus priesterus*. Šī lūgšana ir
nepieciešama un aktuāla vienmēr, jo
ir taču skaidrs, ka mēs visi gūstam
labumu, ja lūdzam Debesis par klēra
svētumu. Šī ikdienas atbildība skar
katru no mums. Vai mēs par to
lūdzamies ik dienas? Vai mēs
aicinām arī citus pievienoties šai
lūgšanai?

Cik daudz mīlestības Sv.Hosemarija ielika šajā pienākumā! Lai uzrunātie ieklausītos, viņa vārdi, ko vienmēr iedvesmoja ticība Svēto sadraudzībai, bija pārlicinoši un pilni svarīguma. "Es nezinu sliktus priesterus," viņš sacīja. "Es zinu, ka daži ir vāji, slinki, iespējams glēvi. Bet slikti, nē!"[9] Un citā gadījumā: "Vai tas nevarētu būt tāpēc, ka jūs pietiekami nepalīdziet viņiem? Vai jūs lūdzaties par priesteriem? Vai jūs darāt to, ko darīja Noasa labie dēli? (...) Lai jūsos ir mazliet līdzjūtības un mīlestības. Neceliet neslavu. Piedodiet, attaisnojiet, lūdzieties."[10]

Manas meitas un dēli, raidīsim uz Debesīm mūsu lūgšanas, pilnas uzticības un optimisma, par Baznīcu, par priesteru un Dieva tautas svētumu. Lūgsim, lai visās tautās palielinātos to cilvēku skaits, kas meklē Kristu, kas vēlas būt tuvāk Kristum, kas ir iemīlējušies Kristū.

Vienmēr aktuāls ir Kunga
aicinājums: *Pļauja gan liela, bet
strādnieku maz. Tāpēc lūdziet pļaujas
Kungu, lai Viņš sūta strādniekus savā
pļaujā!* [11] Mūsu Tēvs to uzsvēra
daudzkārt. Kādā meditācijā
1964.gadā viņš izteicās sekojoši:
„Mani bērni, kad domājam par tām
alkām pēc patiesības, kas ir pasaulē;
par to, cik daudz ir cildenu siržu,
kurām nav gaismas; kad domājam
par manu un par jūsu vājumu, un
par tik daudzu siržu vājumu, kaut
mums visiem ir iemesls būt Kunga
gaismas apžilbinātiem; kad mēs
jūtam nepieciešamību sēt Kristus
Labo Vēsti, lai izaugtu šī dzīves raža,
šī ziedu pļauja, mēs atceramies (un to
mēs bieži esam apcerējuši
meditācijās) Kristu izsalkušu
staigājam pa Palestīnas ceļiem (...).

*Tanī laikā Jēzus gāja sabatā caur
druvu. Viņa mācekļi, būdami
izsalkuši, sāka raut vārpas un ēst (Mt
12, 1). Arī viņi, iedami caur kviešu*

lauku, raujot bagātīgās vārpas,
saberžot tās savās sauļās un ar
izsalkumu ēdot graudus, tāpat kā
mēs tagad, domāja par
nepieciešamību izplatīt Labo Vēsti.

"Messis quidem multa. Raža, cilvēku
daudzums, kas bija toreiz un to,
kuriem bija jānāk pēc tam, bija liels.
*Messis quidem multa, operarii autem
pauci* (Mt 9,37). Pļauja gan liela, bet
strādnieku maz. Vai tas nav tas, ko es
jums tik bieži esmu teicis tūkstoš
dažādos veidos? (...) Mums jāvēršas
pie mūsu Kunga: *rogate ergo
Dominum messis ut mittat operarios
in messem suam* (Mt 9, 38), Tāpēc
lūdziet pļaujas Kungu, lai Viņš sūta
strādniekus savā pļaujā! [12]

Manas meitas un dēli, *caritas Christi
urget nos*, [13] Kristus mīlestība mūs
skubina. Tāpat kā svētajam
Hosemarijai arī mūsu sirdīs dziļi
jāiespiežas šiem Sv. Pāvila vārdiem.
Visvarenais Dievs, visu žēlastību

Dāvātājs, dziļi mīl katru no mums. Atbildēsim uz tik lielu žēlastību ar mīlestību, kas pieaug dienu no dienas, pārliecināti, ka Dieva aicinājums ir vienmēr jauns, turklāt tas ir labākais, ko mēs varējām saņemt! Mums ir jāatbild ar patiesumu un pastāvību, ar karstu vēlēšanos, lai mūsu dzīvē īstenotos Svēto Rakstu vārdi: *ecce ego, quia vocasti me*, [14] Redzi, še es esmu! Tu esi atkal mani saucis. Ja mēs esam kristieši, esam Dieva bērni un apzināmies šīs žēlastības un patiesības, mūsu augstsirdībai jābūt bez jebkādiem ierobežojumiem. Jā, mums vajag iedvesmot visus piedzīvot to, ko mūsu Tēvs rakstīja „Ceļā”: „Iesim visi kopā pa Mīlestības ceļu!” [15]

No otras puses, Dievam nepieciešami daudz un svēti priesteri, lai Kristībā saņemto aicinājumu uz svētumu un apustulātu nopietni uztvertu visi - daudzi ģimeņu tēvi un mātes,

jaunieši un gados vecāki ļaudis, cilvēki no dažādiem sabiedrības slāņiem. Šo teikumu no Rakstiem Pāvests skaidro: „Lūdziet pļaujas Kungu” nozīmē arī to, ka mēs nevaram vienkārši ”producēt aicinājumus”; tiem jānāk no Dieva. Tas nav tā, kā iespējams citās profesijās, cilvēkus vienkārši rekrutēt, izmantojot mērķtiecīgu propagandu vai atbilstošu stratēģiju. Aicinājumam, kas nāk no Dieva sirds, vienmēr ir jāatrod ceļš uz cilvēka sirdi.

Tomēr, tieši tāpēc, lai tas varētu sasniegt cilvēku sirdis, arī mūsu līdzdarbība ir vajadzīga. Lūgt pļaujas Kungu, pirmkārt, nozīmē lūgties par to, klauvēt pie Viņa Sirds un teikt: Lūdzu, dari to! Modini strādniekus! Iekvēlini viņos entuziasmu un prieku par Evaņģēliju! Liec viņiem saprast, ka šī ir bagātība pāri visām citām, un, ka tam, kurš to ir atklājis, tā ir jānodod tālāk!"[16]

Es tik bieži redzēju, kā mūsu Tēvs dedzībā par dvēselēm atdeva visus savus spēkus. Viss, ko viņš darīja, viņam likās par maz un viņš tiecās darīt vairāk, lai netiktu laupīts nekas no goda, kas pienākas Dievam, un no kalpošanas dvēselēm. Vai mēs tā rīkojamies? Vai mēs mīlam Dievu katru jaunu dienu ar jaunu mīlestību? Vai mēs ar savu izturēšanos mācām citiem mīlēt Dievu?

Šajā mēnesī došos uz Vāciju, Puertoriko un Meksiku. Pavadiet mani lūgšanā Gvadelupes Dievmātes priekšā, cieši vienoti ar maniem nodomiem, kā mēs visi darījām mūsu svētā Dibinātāja ceļojuma laikā uz Meksiku 1970.gadā.

7.jūlijā atcerēsimies dona Alvaro "šeit es esmu" - vārdus, ko viņš atjaunoja katru dienu. Vērsimies pie viņa pēc aizbildniecības, lai mēs caur to iegūtu nesagraujamu uzticību.

Ar visu manu mīlestību jūs svētot,

Jūsu Tēvs,

+ Havjērs

Pamplonā, 2009. gada 1. jūlijā.

1. Benedikts XVI, Homīlija, aizsākot Priesterības gadu, 19-VI-2009.

2. Sal. Katoliskās Baznīcas Katehisms, nr. 1589.

3. Benedikts XVI, Homīlija, aizsākot Priesterības gadu, 19-VI-2009.

4. Sv. Hosemarija, *Vēstule*, 8-VIII-1956, nr. 17.

5. Lūgšana Sv. Hosemarijai.

6. Sv. Hosemarija, *Piezīmes no tērzēšanas*, 26-VI-1975.

7. Sv. Hosemarija, *Piezīmes no tērzēšanas*, 21-V-1970.

8. Vatikāna II Koncila Dogmatiskā Konstitūcija *Lumen Gentium*, nr. 10.

9. Sv. Hosemarija, *Piezīmes no meditācijas*, 19-XI-1972.

10. Sv. Hosemarija, *Piezīmes no tērzēšanas*, 29-X-1972.

11. Mt9, 37-38.

12. Sv. Hosemarija, *Piezīmes no meditācijas*, 26-III-1964.

13. 2 Kor 5,14.

14. 1 Sam 3, 6.

15. Sv. Hosemarija, *Ceļš*, nr. 790.

16. Benedikts XVI, *Uzruna Freizingā* (Bavārijā), 14-IX-2006.

dev.opusdei.org/lv-lv/article/prelata-vestule-julijs-2009/ (8.08.2025)